

David Bedrač

Pesmi zate

Takrat sva tako poravnana

Kadar sva naga sredi trave
in travna stebelca valovijo
kot zeleni dišeči kašmir,
kadar nese oblačila naokrog,
da se vrtinčijo rokavi,
da se obleke zasučejo
kot plameni iz blaga
in se zdi, da travnik zajema
ogenj posebne vrste,
takrat sva tako poravnana
z življenjem vseh trav
in dreves, ki se dotikajo,
da se predreva skozi čas
in si zadišiva po vsem telesu
in sva tiha skozi silovito gibanje
in se na široko razpre sredica dneva
in posrka še sonce v tvoje grlo.

Zdaj vem, da je

Je.

Zdaj vem, da je:

dež, ki te postavi na sredino,
točno v trenutek.

In vem, da je trenutek,
ko te kaplje izdelajo
do gladkega začetka.

In vem, da je začetek,
ko bom stopil k tebi, v dež.

In vem, da bova tako izpila
telo nevihte in telo strele
in telo groma in telesa oblakov,
da ne bo več mogoče razločiti,
čigavo telo najbolj grmi.

To ni razbita pesem

Ko zdrsneva, so kosti polne želeja,
do zadnjega kotička so,
ko hitro zapelješ oči
v garaže moje kože,
potem še jezik,
potem še dlani,
potem se spojiva v sliko,
v platno vročega dotika,
vročega odmeva, ki se polni,
vročega odmeva, ki se zaleti
kot satelit ljubezni
in zlomi krhke verze te pesmi ...

Takrat vstaneš iz prostora golote
v prostor pesmi, takole, sedeš vanjo,
z rokami med njene koščke
in jo zalepiš s svojo obliko:
skozi hrbtenico pesmi spregovoriš.

Za trenutek

Še vztrepetaj. Še nihaš. Še razcvetiš dlani
in sprožiš prste narazen, v zrak,
zakoplješ se v lase,
občutek toplega krta te sili tja,
kjer se penijo predmeti.

Iz obraza ti požene dihajoča piramida,
hrib se spogleda z zemljo v sebi,
se odlepi
in se toplo razsiplje po najinih telesih.

Za trenutek pokončava vse ure tega sveta,
za trenutek si razlijeva obraze do tja in do sem.

Moja žlica se pomoči v telo

Včasih je zid iz mleka,
ko pogledaš skozenj
in ga nenadoma zmehčaš
in razmažeš po sebi.

Ljubke kroge bližin rišeš z njim
in si ga otreš s telesa –
takrat postaneš nasmejana pokrajina,
moja žlica, ki se pomoči v telo in jé:
usta, ki vrtajo v tvoj jezik,
tvoje prijetno zrahljane roke,
ki padajo iz sadovnjaka vzdihov,
tvoje peneče bradavice,
ki živijo dvojno, globoko in hlastno.

Tvoje mleko pozabi misliti medtem
in skoči v valove mojega užitka.

Tvoj zemljevid so krči

Pa se napneva in potujeva ...
Tvoj zemljevid so krči, utripi,
moj zemljevid so žile,
ki iščejo tvoje in se pripenjajo
kot kabli jutranjega hrepenenja,
ki nikoli povsem ne dozori:
dala sva ga v krtino, vrgla v vroče,
dala na najlepše sonce poleti,
obesila na tilnike dreves,
zakopala v dišečo rdečo zemljo.

Pa ni dozorelo –
neskončen čas se je prilepil nanj,
zato se zdaj iščeva, vsak dan, vse ure;
vsako minuto je nekje letalo,
s katerim pristajava na letališču hrepenenja.

Pa se napneva in potujeva ...
Glasovi se zibljejo na poti
in si brišejo sladke obraze
s krpo iz dveh teles.

Nato leživa

Nato pridejo zvoki, ki se valijo,
nato pelje mehek vlak v napoj lune,
ki se scedi po odprtih ustnicah
in puhne lepoto iz očesa v tračnice
tvojega trepetajočega telesa:
trepetiš, ko sem nagnjen,
trepetiš, ko se zaletim kot preval,
trepetiš, ko sem grm, poln šumov
in majhnih dražečih ptic,
trepetiš, ko te slečem iz las,
trepetiš, ko je vse kot lizanje,
ko je vse obkrožanje in zadetek,
ko počiš iz sebe in v sebe vzdihneš.

In nato?

Nato leživa, negibno,
na ogromnem polju rži
in pod luno pulzirava –
kot dva laboda, polna žarnic.

Nora bobnanja

Nora bobnanja v krošnjah, olje na poti:
se zoži in razširi in prasne
v neulovljive položaje
bližnjih mahov, lubja in korenin.

Kako bobnijo ušesa, mešički se trgajo,
nabrekle veje, viseči ključi nekih odnosov –
vse to pozabiva, ko sva sama v gozdu,
ko sva vse bolj prevejana in prelubjena,
ko odpirava vrata, kot jih nisva še nikoli,
in izza njih pripiha sapa posebne vrste.

Kako bobnijo razponi, ko se izpoveduješ
skozi nekaj zaporednih samoglasnikov,
zataknenih v gozdno slino, v lastno smolo,
ki kuka iz vrelih storžev proti svobodi.

Gozd vre v ritmu bobnov,
ko iz najinih teles planejo stara plemena:
to je tisti prostor,
ki ni sestavljen iz besed,
to je tisti hip,
ko vse besede poniknejo
v vesoljno smolo ljubezni.

Šotor pod tvojo kožo

Šotor pod tvojo kožo je razlit v pok,
ko se globoko ugreznem,
zatlačim,
ko grem med hrepenenjske luči,
med podivjane diske,
ki se širijo preko napiljenega mostu do sem,
do tu, kjer se nastaniva,
za hip,
da zapihava kot lepka sapa,
zatesnjena v živo in neživo,
ki ve, kako, od kod, ki tudi hoče ...
Kot hočem jaz: dihati membrane.
Kot hočeš ti: biti poželjiva masa,
penasta obleka, obroč naslade,
gozd, ki si radira telo v čisto bližino.

Šotor pod tvojo kožo je najin začetek,
z razprtih sadjem dišijo parfumi iz njega,
s toplo konico zibanja sva si vse bliže,
ko z zadrigo potešiva vse letne čase,
ki stegujejo prste v srečne votline.

V šotor greva in tam ostaniva,
da bova gorčiča utripa bližnjih svetlob,
razbeljene slin in dveh drsečih jezikov,
ki si morata še toliko besed iz duše polizati ...